

## ԲԱԽՏՈՐՈՇ ԺԱՄ

Երբ արձակուի մարդուն դեմ վրեհին անդա՛րձ մահացո՛ւ  
Հիւանդութեան մ'անողո՛ք, ի՞նչ կ'ընէ մարդն նետահար.  
Կարեկցութեան մէջ կ'իյնայ մէկը հանդէպ ինքզինքի՛ն,  
Մի՛ւսն ալ կ'ընէ վերադարձ՝ վաղուց լըֆած կըրօնֆին.

Կը հայհոյէ ուրիշն այս՝ նակատագրին դեմ անգութ,  
Եւ հարց կու տայ թէ ինչո՞ւ կը հարուածեն զինք ա՛յսպէս,  
Երբ շուրջն իրեն հազարնե՛ր կը պտըտին ֆաջառողջ:  
Ան որ զԱստուած կը պաշտէր աղօթքներով բութակեան,

Կը լըֆէ զԱյն բարկութեամբ, եւ կը մընայ առկախեալ,  
Միջոցին մէջ, կորուսած իր կողմնացոյցն ու յոյսն ալ:  
Վախկոտն ու ֆա՛ջն իսկական՝ կարելի չէ՛ որոշել,  
Զի հոգեցունց այդ ժամուն՝ ֆաջը վախկո՛տ կը դառնայ,

Եւ վախկո՛տն ալ՝ ֆաջագուն: Անդին կայ մարդ մը տարբեր,  
Որ կը թըլի անըզգայ, յանձնապաստա՛ն ու անհոգ,  
Որ կը մընայ անգանգատ գալիքին դեմ անխընայ,  
Եւ մի՛սմինակ, կը կըրէ վրեհոին վիշտը մահուան:

ԱՆԵԼ